

Pierirea dacilor

George Coșbuc

Prea se-ntinde veselia
Tot cu praznic și desfrâu!
Veți tăia cu toții via,
Și veți duce toți la râu
Vinu-n sticle ori în vase
Să-l vărsați pe apă tot:
Cel ascuns de voi prin case
Cu putere am să-l scot.
Așa vreau. Așa veți face
Că-i tai capul cui nu-i place!

Fost-a jale-n tot regatul
Și la munte și la șes;
Plânse-orașul, vai, și satul,
Cârciumarii mai ales.
Și vărsat-au lacrimi dese
Popii și poeții lor,
Cele două tagme-alese
Cari la orișice popor
Sunt apostoli ai mulțimii,
Deci la vin de-a pururi primii.

La cetatea Buridava
Ei făcur-un meeting.
Nu știu care-a fost isprava,
Căci de-acestea nu m-ating.
Știu că cinci senatul dete,
Camera pe alții cinci
Delegați, cu mândre plete,
Bernevici având și-opinci,
Să supună majestății
Plânsul țării și-al dreptății.

Unul singur avea cizme
(Primul dac ce le-a purtat)
Și vorbea cu galicisme,
Că-n Paris trei ani a stat
De-a învățat geologie,
Și-avea Takowa pe piept,
Îl chema sarab Ilie,
De spun cronicile drept,
Iar în mână-avea cravașă
Semn distins, ca bulibașă.

Zise el: De vrei, ne-aruncă
Peste-un milion de scări,
Dar cinstita ta poruncă
Prea ne scoate din răbdări!
Când nu-i strop de vin în țară
Ce să bem noi? Petroleu?
Regele cu vorba rară:
Oh, Sarailie-al meu!
Tu cunoști pe Leon papa,
Vorba lui mereu e: Apa!

Rege mare! Mai cu-ncetul!
Apa-i lucrul cel mai bun,
După cum Pindar poetul,
Popa Kneip și mulți o spun,
Însă dacii, ca păgânii,
Nu beau apă, nici să-i pici.
Zic și ei, cum zic românii
Cei ce urmându-ne pe-aici
De strămoși ne-or recunoaște:
Apa-n burtă face broaște!

La o mie două sute
După Crist! Iar noi suntem
Morți de tot, când ni-e ulciorul
Gol o zi, ca la golani,
Cum deci îi vom duce dorul
Treisprezece sute de-ani!
Pân-atunci ne ia tătarul,
Tot cu gând că-i gol paharul.

Ascultând aceste spuse,
Regele-a zâmbit perfid.

Dete-un semn și-un serv aduse
Zece cupe c-un lichid.
M-am gândit fără-ncetare;
Ceva trebuie să beți
Iat-aici zece păhare.
Iar dincoace-aveți pesmeți
Spuneți, principii, de vă place,
Și cum vreți, așa voi face!

Sar fruntașii daci cu ura!
Să ia toți paharul plin,
Căci aveau ca focul gura
De când nu băură vin.
Însă care cum înghite

Dă să scuipe mai curând
Și cu fețe-ngălbenite
Se privesc pe rând, pe rând.
Rege, asta-i vrăjmășie!
Ce ne dai să bem leșie?

Auzim că mult li-e dragă
Celor scoborâți din Crum
Un lichior ce-i zice bragă
Și și-o împart de cinci pe drum.
Da! Întâi când am văzut-o,
Am crezut că sunt lături,
Dar pe Zeus, mă jur, pe Pluto:
Taina acestei băuturi
N-o înțeleg s-ascuți de mine
Decât cei cu gusturi fine!

O, frunțași cu mândre coame!
Asta-i bragă! Și se bea
Și de sete și de foame.
Mama dracilor s-o ia!
Acest soi de băătură
Nu-i de noi! Ne vârnă-n draci.
Să le-o torni cu sila-n gură
N-au s-o înghită bieții daci.
Parcă-i terciul cu lămâie
De-oblojeli pe la călcâie!

O veți bea! răspunse tare
Și-n mânie Deceneu,
Dacă nu-mi dați ascultare
Și-agitați poporul meu,
Am s-o impun, Sarailie,
Astăzi prin decret regal,
Toți s-o bea! A, terci să fie,
Însă terci național!
Haide să bem, uitând trecutul
Beți, să-i facem începutul.

Pe ferești săriră prinții
Care și-ncotro văzu!
Unu-n goană-și rupse dinții,
Altul într-un puț căzu.
Cel cu cizme, dând din coate,
Se izbea de boi și vaci,
Tropăind cele ciubote,
Că-l băgase braga-n draci!
Și-au rămas cei prinți de-ocară

Apăsând popor și țară.

N-au fost însă lucruri bune
Ce-acest rege-a făptuit,
Căci istoria ne spune
Cum că dacii au pierit:
Ori de dor de băătură,
Ori de caznă-n ciuda lor,
Deci luați învățătură,
Regilor, în viitor:
Dac-aveau ce soarbe dacii,
Poate și-azi trăiau, săracii!